

JAN NĚMEČEK
DANIELA NĚMEČKOVÁ
**PROTOTYP
ZRADY**

TRAUMATA
VALKY

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH
AUGUSTINA
PŘEUČILA

EPOCHA

JAN NĚMEČEK
DANIELA NĚMEČKOVÁ

PROTOTYP ZRADY

MA
TA
VIA

Edice představuje nové pohledy na vojenské konflikty, jejichž traumatizující dopad lze sledovat i desítky let po jejich ukončení. Příběhy aktérů, svědků, obětí i zločinců zrcadlí hluboké společenské otřesy, které zejména Evropě přinesla válka. Odborně pojaté publikace se zabývají také každodenním životem „malých“ jednotlivců stížených válkou, a to na pozadí přelomových událostí starého kontinentu.

JAN NĚMEČEK

DANIELA NĚMEČKOVÁ

PROTOTYP ZRADY

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH

AUGUSTINA PŘEUČILA

NAKLADATELSTVÍ

ΕPOCHΑ

Publikace vznikla v rámci programu rozvoje vědních oblastí na Univerzitě Karlově (PRVOUK) *P 04 Institucionální a normativní proměny práva v evropském a globálním kontextu* a s podporou na dlouhodobý koncepční rozvoj výzkumné organizace RVO: 67985963.

Copyright © Jan Němeček, Daniela Němečková, 2015

Cover © Karel Kárász, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2015

ISBN 978-80-7425-281-5

Augustin Přeučil (KDVS)

Prolog

Každá doba má své hrdiny, ať v kladném, ať v záporném slova smyslu, druhou světovou válku a československý odboj nevyjímaje, naopak: právě zde diferenciací obou protikladů vrcholila. Pohříchu to však bývá spíše jen hledání kladných hrdinů, takových, kteří se stávají příkladem pro celou společnost a zejména pro její mladou generaci. Nicméně však existovaly i příběhy těch, kteří zradili. Jeden takový vám budeme vyprávět. Je to smutný příběh, na jehož konci byl jen stručný úřední záznam, založený v zažloutlém archivním spisu Mimořádného lidového soudu v Praze s datem 14. dubna 1947:

„V trestní věci proti Augustinu Přeučilovi, narozeném 3. VII. 1914 v Třebsíně, okres Neveklov, příslušného do Třebsína, okres Neveklov, ženatého, obchod. kol., národnosti české, řím. kat., posledně bytem Měchenice 130, okres Zbraslav pro 3/1, 1, 11 retribučního zákona byl vykonán rozsudek smrti v 9.50 hod. večer na nádvoří pankrácké věznice neveřejně v přítomnosti v protokolu u hlavního přelíčení uvedených osob a mistra popravčího.

Smrt v 10.05 hodin večer konstatoval vrchní justiční lékař MUDr. Navara.“¹

Kdo byl Augustin Přeučil a proč se jeho jméno stalo synonymem zra-
dy? O tom je následující příběh...

¹ Státní oblastní archiv (SOA) Praha, f. Mimořádný lidový soud (MLS) Praha, Ls 1422/45, Augustin Přeučil.

I.

Co předcházelo

Šlo o zdánlivě banální životní příběh: Nad Evropou se v létě 1914 rychle stahovala mračna blížícího se válečného požáru netušených rozměrů. Ozvěny výstřelů v Sarajevu, jež zasáhly následníka rakouského trůnu Františka Ferdinanda d'Este a jeho choť Žofii, rychle spěly k válečnému konfliktu. Do těchto bouřlivých dní se v malé osadě Třebsín v lesích nedaleko soutoku Vltavy a Sázavy narodil 3. července 1914 v rodině řezníka a hostinského Augustina Přeučila a jeho ženy Marie, rozené Řehákové jejich syn. Pokřtěn byl 19. července v rukou svého kmotra, řídícího učitele Františka Přeučila z Dolních Sekyřan jako Augustin Václav Jaroslav.

Po absolvování pětileté obecné školy v Hradištku nastoupil ke čtyřletému studiu měšťanské školy v Neveklově a po jejím ukončení se vyučil a pracoval jako obchodní příručí u Václava Řeháka v Třebsíně. V roce 1935 se přihlásil do civilní letecké školy při ministerstvu veřejných prací v Praze-Letňanech, kde po tříměsíčním výcviku obdržel diplom sportovního pilota.² To předurčilo i jeho následující vojenskou dráhu.

Dne 28. března 1936 se podrobil vojenskému odvodu se závěrem: „Schopen, slabší tělesné konstrukce bez dokumentovaných chorobných změn, pevná jizva po operaci slepého střeva a po operaci levostranné kýly tříselné. Odveden.“³ Dne 1. října téhož roku byl přidělen k Vojenskému leteckému učilišti v Prostějově. Po absolvování výcviku a poddůstojnické školy v Chebu byl rok poté, 15. listopadu 1937, přemístěn k 74. letce le-

² SOA Praha, MLS Praha, Ls 1422/45, protokol o výsledku A. Přeučila z 12. června 1945.

³ Tamtéž, kmenový list A. Přeučila č. 340/1936.

teckého pluku 6, kde 1. prosince povýšil na svobodníka a byl jmenován pilotem-letcem. V řadách československého letectva prožil dramatické události podzimu 1938 a v důsledku zářijové všeobecné mobilizace se také pozdržel jeho odchod do zálohy. V činné službě proto zůstal až do okupace českých zemí v polovině března 1939, když byl už koncem ledna přemístěn k leteckému pluku 1, k letce do Milovic.

To se však již naplňovaly poslední dny druhé republiky. Dne 15. března 1939 přišla okupace českých zemí nacistickým Německem a o den později vznikl Protektorát Čechy a Morava. Tím se dovršilo úsilí nacistického Německa o rozbití česko-slovenského státu. Jednání československých představitelů, prezidenta Emila Háchy a ministra zahraničních věcí Františka Chvalkovského v Berlíně oné osudné noci ze 14. na 15. březen 1939 skončilo podpisem dohody, jíž se odevzdával „osud lidu českého a českých zemí s důvěrou do rukou vůdce Německé říše“.⁴

Podle článku 7 Hitlerova výnosu o vzniku Protektorátu Čechy a Morava ze 16. března „říše poskytuje protektorátu vojenskou ochranu“. To znamenalo likvidaci československé armády a odchod jejích příslušníků do civilu. Znamenalo to také Přeučilův odchod z řad armády, kdy nastoupil 1. dubna nejprve jako prodavač a poté jako jednatel a účetní konfekční firmy Rolný ve Vodičkově ulici v Praze.

Co se dělo poté, to známe bohužel jen z vlastní Přeučilovy poválečné výpovědi při vyšetřování jeho spolupráce s německými okupanty, a proto je třeba při hodnocení jeho slov velká opatrnost. Někteří autoři dokonce naznačují, že přímo nabídl své služby německé Luftwaffe, avšak jako Čech byl prý odmítnut.⁵ Nemáme o tom žádné svědectví ze strany gestapáků, kteří později měli jeho případ v referátu, pouze zprostředkované informace od jiných zaměstnanců gestapa, kteří s ním přišli do styku jen okrajově.

⁴ Archiv Kanceláře prezidenta republiky (AKPR) Praha, dohoda A. Hitlera a J. von Ribbentropa s E. Háchou a F. Chvalkovským z 15. března 1939. Druhý originál dohody je uložen v trezoru Politisches Archiv des Auswärtiges Amt v Berlíně.

⁵ Jiří RAJLICH, *Na nebi hrdého Albionu. Válečný deník československých letců ve službách britského letectva 1940–1945*, 2. část (1941), Cheb 2000, s. 421.

Přeučil se měl poté, co si našel nové zaměstnání v centru Prahy, začít scházet se svými kamarády z dob vojenské služby v zábavním podniku U Šenfloků na Václavském náměstí. Jednoho letního dne, 19. července 1939, se potkal v této restauraci s prostitutkou, kterou znal ještě z doby svého vojančení. Ta se jej měla dotázat, jak to, že ještě není v Polsku jako jeho kamarádi. Přeučil jí opáčil, že on už jedná s brazilským konzulátem v Praze o udělení víza, aby se dostal do ciziny. Po rozhovoru s ní pak odešel na konzulát, aby si vyzvedl vízum, když potřebné doklady k němu předal tomuto úřadu již dříve: „Chcel som sa dostať do cudziny, aby som v nejakej cudzej armáde mohol slúžiť ako letec proti Nemcom...“, zaznamenal po válce slovenský vyšetřující jeho vysvětlení motivace odchodu do zahraničí při výslechu.⁶ Otázkou ale zůstává, jak to chtěl realizovat právě z Brazílie...

Při odchodu z diplomatického úřadu jej však čekalo nepříjemné překvapení: cestu mu zastoupili tři muži, kteří se legitimovali jako příslušníci

Mladý Augustin Přeučil (druhý zleva) před hospodou na Závisti v Posázaví, předválečná léta (sbírka V. Šmeráka)

⁶ SOA Praha, MLS Praha, Ls 1422/45, slovenský záznam výpovědi A. Přeučila z 12. června 1945.

německé tajné státní policie – gestapa a zatkli ho. Vzápětí byl převezen do ústředí pražského gestapa, do budovy Petschkova paláce v Bredovské ulici, kde byl ihned podroben výslechu. V jednom z gestapáků údajně poznal muže, který seděl v restauraci U Šenfloků u vedlejšího stolu a jenž měl odposlechnout rozhovor s onou prostitutkou.

Co následovalo, známe opět pouze z jeho – dosti často upravovaných a měněných – svědectví před poválečným soudem. Gestapo po něm údajně chtělo identifikovat jednoho člověka („Karla“), který měl zprostředkovávat odchody československých letců za hranice. Když snaha o navázání kontaktu neměla úspěch, gestapo mu nabídlo „službu agenta, který by im podal správy pre aké oni mali záujem. Najviac za zaujímali o československých letcov, ktorí sa nachádzali v Brunovicích [rozumí se Małe Bronowice – pozn. aut.] v Polsku“. V jeho případě se svými sadistickými praktikami angažoval smutně proslulý kriminální komisař Oskar Fleischer z kontrašpionážního referátu III. pražského gestapa a také kriminální asistent Karl Herschelmann.

Přeučil souhlasil, i když v jeho poválečných výpovědích najdeme nejružnější mutace této události, včetně toho, že byl k přiznání donucen bitím, že se o svém poslání dozvěděl až na cestě autem z Prahy, nebo že podlehl výhrůžkám, že pokud nebude spolupracovat, bude on i jeho rodiče posláni do koncentračního tábora. Nutno dodat, že pro celý příběh je typický diametrální rozdíl mezi tím, co po válce vypovídal Přeučil a co vypovídali někteří dopadení příslušníci gestapa. Na obou stranách byla totiž jediná snaha – zachránit si krk před oprátkou, která se nad zúčastněnými v důsledku dikce retribučních zákonů houpala.

Nelze nezmínit ještě jednu hypotézu, se kterou přišel historik Jaroslav Čvančara. Jednalo se o příběh mladé dívky z Třebsína, Marušky Jarůškové, do níž se Přeučil před válkou zamiloval, byla to však láska neopětovaná. Jednoho dne mladou ženu našli mrtvou ve Vltavě, pod dnešní Smetanovou vyhlídkou. Vyšetřování případu četníky však skončilo neúspěšně. Čvančarovo pátrání u pamětníků objevilo svědectví, že ji snad měl zabít Přeučil za pomoci jistého Macha – jak to měl Mach přiznat později na smrtelné posteli. Z toho Čvančara vytvořil hypotézu, že gestapo se mohlo o vinících vraždy dozvědět a pod tímto tlakem donutit Přeučila

ke spolupráci... To je ovšem hypotéza, založená pouze na nepříliš spolehlivé lidské paměti a neověřená z jiných zdrojů.⁷

S gestapem byla dohodnuta forma zasílání zpráv na krycí adresu do Prahy na jméno Bedřich Smetana, zubní lékař, Husova ulice. Nacisté hledali cesty, jak zjistit informace o rozvíjejícím se československém odboji v Polsku a zejména o kanálech, kterými odcházeli do exilu českoslovenští vojáci. Přeučil byl ten, který je měl získat...

⁷ Miroslav ŠIŠKA, *Agent Gestapa mezi československými letci v RAF. Příběh o zradě Augustina Přeučila*, Fakta a svědectví III, 2011, č. 9. s. 21; Václav ŠMERÁK (ed.), *Mezi Vltavou a Sázavou 1061–2011*, Krňany 2012, s. 128–129.

II.

V osidlech zrady: přes Polsko do Francie

V noci z 22. na 23. července 1939 pražské gestapo odvezlo Přeučila na hranice s Polskem do okolí Fryštátu. Tam upozornilo německou finanční stráž, aby ho propustila přes hranice. Po válce k tomu slovenský zapisovatel zaznamenal následující Přeučilova slova: „Pri odchodu mi povedali, že aby som sa vrátil buď späť, alebo aby som tam vyčkával. Keď som prišiel do Fryštátu, bol som zadržaný poľskou políciou, odkiaľ som bol dodaný... do Brunoviec [!] do internačného tábora.“⁸

Téhož dne tak dorazil Přeučil na místo určení: k československé jednotce v Malých Bronowicích. Písař jednotky zapsal do jmenného seznamu pod pořadovým číslem 463 jeho nacionále: Svob. let. (bývalé kmenové těleso letecký pluk 1) Augustin Přeučil, nar. 3. 7. 1914 v Třebšíně, okr. Benešov, domovská příslušnost Třebšín, náboženství čsl. (tedy Československá církev husitská), stav svobodný, národnost česká, povolání obchodník, školní vzdělání čtyři třídy měšťanky, poslední bydliště Třebšín, otec Augustin Přeučil, matka Amalie [!], roz. Řeháková, přidělen k letecké peruti.⁹ Nebyl jediným, kdo se toho dne přihlásil do československé vojenské skupiny, nazývané také polský (či československý) legion: celkem bylo spolu s ním v jednotce prezentováno 21 mužů.¹⁰

⁸ SOA Praha, MLS Praha, Ls 1422/45, Augustin Přeučil.

⁹ Vojenský ústřední archiv – Vojenský historický archiv (VÚA-VHA) Praha, f. Polský legion (PL), sign. 3/2, jmenný seznam příslušníků čs. legionu v Polsku.

¹⁰ Tamtéž, sign. 1/1, Deník polského legionu, záznam z 22. července 1939, s. 35–36.

Jednotka vznikla 30. dubna 1939, kdy na československém konzulátu v Krakově tamní konzul Vladimír Znojenský, jenž odmítl předat svůj úřad do rukou německých diplomatů, přednesl shromážděným československým uprchlíkům prohlášení: „Veden vážnou starostí o osud naší emigrace, zejména vojenské, rozhodl jsem zřídit zvláštní ubytování pro důstojníky a poddůstojníky a vojíny v pres[enční] službě. Podle předpisů československé armády její příslušníci za všech okolností, tedy i v cizině jsou povinni zachováti vojenskou kázeň. Proto v nových místnostech bude zaveden přísný vojenský řád... Společné ubytování s vojáky může býti provedeno i těm Čechoslovákům záložníkům neb nevojákům, kteří se budou chtít dobrovolně podříditi vojenskému pořádku a kázni. Povolení k ubytování dává konzulát. Rovněž registraci nově přicházejících příslušníků vojska a těch nevojáků, kteří se vojenské kázni podrobit chtějí, bude napříště provádět konzulát. Očekávám od vás, že svou nekompromisní láskou k vlasti, ukázněností, svorností a svým bezúhonným vystupováním budete nejlepšími propagátory československé věci zde v Polsku i jinde v cizině. Vojáci jsou výkvět národa a musí jím zůstat za všech okolností.“¹¹

Toto prohlášení je možno nazvat historickým, neboť jím byl položen základ první československé vojenské jednotky v zahraničí po nacistické okupaci českých zemí, tzv. polského legionu. Záhy se však objevily závažné problémy, spočívající jak v narůstajícím počtu uprchlíků – vojáků z protektorátu, tak i v chybějících finančních prostředcích na jejich další zabezpečení na polské půdě.

Vzhledem k tomu, že zprvu nebyla šance na oficiální budování československé vojenské jednotky na polské půdě, ukázalo se jako možné řešení vyjednávání československého vyslance v Paříži Štefana Osuského s francouzskou vládou. Jelikož ani Polsko, ani Velká Británie s Francií nemohly na svém území budovat vojenské jednotky složené z cizích státních příslušníků, bylo dohodnuto, že jediným v dané chvíli schůdným řešením je vstup československých vojáků do francouzské cizinecké legie, a to za předem dohodnutých podmínek.¹²

¹¹ Tamtéž, s. 6-7.

¹² Vladimír HENZL, *Krakov. První československá vojenská skupina za hranicemi*,

Již 20. května 1939 přijel do Krakova nejvyšší politický představitel československé akce v Polsku legační rada Jiří Zedtwitz, který vojenské skupině přednesl podmínky vstupu do francouzské cizinecké legie: „Čechoslováci, kteří budou přijati... zůstanou pohromadě, aby v případě války mohli tvořit vlastní československou jednotku v boji za československou nezávislost. Budou dáni k dispozici ústřední československé vládě. Důstojníci všech hodností budou přijati v hodnosti souslieutenanta, to je v hodnosti asi československého poručíka s vojenskou akademií... Důstojníci budou prozatím zařazeni do koloniálních vojsk, poddůstojníci a mužstvo pak výhradně do cizinecké legie a budou převzati jako vojíni...“

V podmínkách se dále pravilo, že v zájmu „naší národní věci“ je, aby „co nejvíce Čechoslováků vstoupilo do francouzské cizinecké legie, poněvadž budou tvořiti kádr poddůstojníků a instruktorů pro naše národní vojsko, které bude zřízeno ihned v počátcích válečného konfliktu. Jakmile dojde k válce, budou dáni československému národnímu vojsku k dispozici všichni českoslovenští příslušníci a budou zařazeni do našich jednotek.“¹³ Dále byly ještě specifikovány předpoklady pro vstup do jednotek leteckých.

Valná většina příslušníků vojenské skupiny souhlasila dobrovolně s těmito podmínkami, a tak byl 22. května připraven první transport do Francie, s nímž odjela její převážná část přes Gdyni polskou lodí *Batory* do Francie. „Nálada odjíždějících byla velmi dobrá,“ napsal ve své zprávě Znojemský.¹⁴ Po příjezdu do Francie vznikly ovšem jisté komplikace: „... ti lidé nebyli dostatečně informováni o tom, do čeho jdou... je třeba, aby všichni o tom byli již před odjezdem informováni.“¹⁵ Reakce z Polska byla rezolutní: „Pokud jde o první krakovský transport: Všichni lidé byli naprosto přesně informováni o tom, co je čeká. Byl jsem sám

Historie a vojenství, 1964, č. 6, s. 1003.

¹³ VÚA-VHA Praha, PL, sign. 1/1, Deník PL, s. 19.

¹⁴ Tamtéž, f. 37 (Velitelství vojenské zpravodajské služby), sign. 106-12/3, zpráva V. Znojemského čs. vyslanectví v Londýně z 24. května 1939.

¹⁵ Archiv Ústavu T. G. Masaryka (AÚTGM) Praha, f. 38 (V. Klecanda), a. j. 455, J. Smutný J. Hejretovi 2. června 1939.

v Krakově. Přípis Kumpošta,¹⁶ který byl přečten, byl absolutně jasný... Všichni lidé to vzali na vědomí a podepsali. Soudím, že je třeba použít nátlaku proti lidem, kteří patrně podepsali podmínky jenom proto, aby se dostali do Francie.“¹⁷

Aby se předešlo podobným komplikacím, musel při následujících transportech podepsat každý odjíždějící již v Krakově závazek tohoto znění: „Zavazuji se, že po příjezdu do Francie vstoupím do cizinecké legie, jestliže z jakýchkoliv důvodů nebude možno mne zařadit do jiné části vojska. Současně беру na vědomí, že jestliže tento závazek nedodržím, budu odeslán přes německou hranici domů.“¹⁸ Stav vojenské skupiny však nově příchozími rychle narůstal a transporty do Francie tak musely pokračovat i nadále.

*Dobrovolníci, kteří uprchli z protektorátu do Polska,
před čs. konzulátem v Krakově (VÚA-VHA)*

¹⁶ Československý vojenský atašé v Polsku.

¹⁷ Library of Congress (LC) Washington, Jan Papánek Papers, folder 40, J. Hejret J. Smutnému 7. června 1939.

¹⁸ Josef BENEŠ, *Život v odboji*, Olomouc 1999, s. 55, závazek por. Karla Mrázka, podepsaný 12. června 1939 v Krakově.

Byl Přeučil jediným agentem gestapa, který byl vyslán do zahraničního odboje, aby získával zprávy pro německé úřady? Nepochybně ne, ale problém je s důkazním materiálem. Následující roky druhé světové války smazaly řadu stop, které by mohly osvětlit i toto tajemství. Je však očividné, že velení československé jednotky v Polsku s podobným nebezpečím počítalo a nově příchozí si prověřovalo. Vedle Přeučila, jenž této pozornosti unikl, byli i další, kteří tolik štěstí neměli: 24. června 1939 byl polské policii předán kpt. pěch. v zál. František Procházka. Záznam v Deníku polského legionu jeho případ popisuje takto: „Dnešním dnem byl vyloučen z vojenské skupiny kpt. pěch. v zál. František Procházka pro nečestné jednání a poškození dobrého jména skupiny. Jeho skutky jsou v úředním hlášení uvedeny takto: ve dnech 17. a 18. června prohrál 100 zlotých, které mu byly svěřeny jako hospodáři vojenské skupiny k výplatě žoldu. Byl na německém konzulátu, kde přijal 50 zlotých za zprávy. Sám se přiznal, že jeho žena je činná u gestapa. Byl předán polské policii.“¹⁹

Nejtěžším odhaleným případem se stal rtm. v zál. Antonín Vašíř, jenž byl ve vojenské skupině zaregistrován 12. července 1939.²⁰ Poláci pak informovali vedení skupiny o jeho údajné popravě, nicméně Vašířova osoba se objevuje znovu po druhé světové válce před Mimořádným lidovým soudem v Brně. Byl před něj postaven proto, že v roce 1939 po svém návratu z Polska domů udal brněnskému gestapu Františka Albrechta a Emila Řehůřka pro organizování odchodu Čechů do nově se tvořící československé vojenské jednotky v Polsku a zavinil stíhání dalších 50 lidí. Trest byl nemilosrdný: odsouzen k 18 letům těžkého žaláře, propadnutí majetku a trvalé ztrátě občanské cti.²¹

¹⁹ VÚA-VHA Praha, PL, sign. 1/1, Deník polského legionu, záznam z 24. června 1939, s. 28; srov. záznamy pplk. L. Svobody v jeho válečném deníku z 23. a 24. června 1939. Ludvík SVOBODA, *Deník z doby válečné*, Praha 2009, s. 27.

²⁰ Viz Intermezzo I. – Antonín Vašíř.

²¹ Moravský zemský archiv Brno (MZA), f. Mimořádný lidový soud (MLS) Brno, Lsp 61/45, Antonín Vašíř.

Pro podezření ze špionáže byl 28. srpna 1939 Polákům předán i voj. Vítězslav Kárník, který několikrát od legionu uprchl a opět se vrátil.²² Je možné, že gestapo získalo některé údaje i od dalších navrátilců z československé jednotky v Polsku. Zatím však žádný takový případ – s výjimkou Vašíře – nebyl zdokumentován. Řada příslušníků polského legionu však byla z jednotky vyloučena z nejrůznějších důvodů, podle neúplných údajů evidenčních listů se jednalo o 44 příslušníků. Důvody byly pestré: nesouhlas s podmínkami vstupu do francouzské armády, nekázeň, „štvavé debaty“, nekamarádkské chování, svévolné vzdálení apod.²³ Nelze ale doložit, zda některé případy „svévolného vzdálení“ nebyly z důvodu návratu zpět do protektorátu se získanými informacemi.

Později, v britském exilu, při projednávání nominace konzula Vladimíra Znojemského do vládní delegace pro osvobozené území byla na zasedání československé exilové vlády zmíněna ještě osoba jakéhosi Pospíšila, údajně vyslaného gestapem, který měl být také předán polské policii, s podmínkou, že nebude vydán Němcům.²⁴ Bohužel bližší údaje k tomuto tvrzení chybějí. Jmenné seznamy polského legionu uvádějí tři osoby tohoto jména (des. František Pospíšil /pozdější člen paraskupiny BIVOUAC/, svob. Hynek Pospíšil, voj. Jaroslav Pospíšil). Ani jeden z nich ale není ve spisech označen jako osoba, která by se (na rozdíl od výše uvedených) dopustila spolupráce s nepřitelem.²⁵

Že však nebyly obavy z úniku informací plané, svědčí hlášení německého konzulátu v Krakově z 23. června 1939 německému ministerstvu zahraničních věcí. Jsou v něm popisovány – a poměrně velmi přesně – poměry na tamním československém konzulátu, včetně např. jmen osob působících na konzulátu, přesného počtu osob přepravených 17. června

²² U jeho záznamu je připsáno: „Zběhl.“ Takových poznámek najdeme ve jmenných seznamech polského legionu více.

²³ VÚA-VHA Praha, PL, sign. 3/1, 3/3, evidenční listy československé jednotky v Małých Bronowicích.

²⁴ Zápis ze 148. schůze československé exilové vlády 11. srpna 1944. AÚTGM, Praha, EB II, V 176e, kart. 184.

²⁵ VÚA-VHA Praha, PL, sign. 3/1, 3/3, evidenční listy československé jednotky v Małých Bronowicích.

transportem do Francie apod. Údaje je měli Němci získat od nejmenovaného důvěrníka, který musel být přímo u zdroje informací (tedy od zdroje uvnitř polského legionu). Není vyloučeno, že se jednalo o zmíněného kpt. Procházku.²⁶

Přeučil ani Vašíř to pochopitelně být nemohli vzhledem k jejich pozdějšímu příchodu k jednotce. Přeučilovy informace navíc nesměřovaly do rukou německé diplomacie, ale přímo pražskému gestapu na krycí adresy. Ačkoliv se snažil po válce vyvrátit, že z Polska žádné zprávy neposílal, výpovědi zatčených příslušníků pražského gestapa jeho výpovědi vyvracejí.

Podle svědectví kriminálního zaměstnance a tlumočnicka gestapa Jiřího Pittera původní Přeučilovo zadání znělo takto: vrátit se po čtrnácti dnech z Polska zpět se zprávami, to však neučinil.²⁷ Stejně a ještě obšírněji vypovídal v Přeučilově případě i další z tlumočnicků gestapa Josef Chalupský. Vzhledem k tomu, že se Fleischer i Herschelmann, kteří Přeučila do exilu vysílali, po válce nedočkali spravedlivého trestu a tedy ani výpovědi před vyšetřujícími orgány, musíme vzít za vděk zprostředkovaným svědectvím právě Chalupského, který pro oba jmenované jako tlumočnick pracoval a byl s nimi v pravidelném kontaktu. Jako krycí adresa sloužil Přeučilovi zmíněný kontakt na B. Smetanu. Podle Chalupského se Smetana o své roli (coby krycí adresy) dozvěděl teprve po Přeučilově odchodu do Polska, kdy mu oba pražští gestapáci nařídili, aby – až dorazí z ciziny nějaký lístek – jim ho okamžitě předal.²⁸

Němci pochopitelně nespoleháli v otázce zpráv o československém exilu jen na vlastní konfidenty. Není jisté, do jaké míry se dostalo gestapu a vojenské obranné službě (abwehru) konkrétních informací o vznikajícím zahraničním odboji ze slovenské strany. Úřady tehdejší samostatné Slovenské republiky o něm zachytily řadu zpráv a v několika případech

²⁶ Národní archiv (NA) Praha, f. 136 (Auswärtiges Amt), sign. 72-4, zpráva německého konzulátu v Krakově pro vyslanectví ve Varšavě z 23. června 1939.

²⁷ Archiv bezpečnostních složek (ABS) Praha, f. 52 (výpovědi zaměstnanců gestapa), sign. 52-1-342, výpověď Jiřího (Georga) Pittera z 21. prosince 1945.

²⁸ SOA Praha, MLS, Ls 1422/45, výpověď J. Chalupského ze 4. července 1945.

dokonce měly k dispozici výpovědi navrátilců od československé jednotky. Je ovšem otázkou, do jaké míry dokázaly rozlišit míru pravdivosti získaných informací. Výpovědi poskytují široké spektrum: na jedné straně úplné dezinformace, kde jako příklad je možno uvést výpověď svob. Břetislava Vrzalíka, který při výslechu uvedl: „Légia má posádky v Katovicích, Bilsku, hlavní velitelství stan je v Krakově. V čele stojí gen. Hrabčík, gen. Homola a ještě asi 6 generálů, kterých mená nepoznám. Z nižších důstojníků je tam por. Morávek, škpt. z Přerova, spolu je tam asi 60 důstojníků. Celá légia má dnes 10 000 mužů a je vyzbrojená československými zbraňmi. Je to motorizovaná pechota a letectvo.“²⁹ Slovenské úřady však naproti tomu získaly i natolik přesné údaje o krakovské vojenské jednotce a o převáděcí síti, že i dnes je lze použít jako jeden ze základních zdrojů pro poznání života vojenské jednotky v Malých Bronowicích.³⁰

Není proto divu, že v některých případech si československý zahraniční odboj zpravodajsky prověřoval údaje o nově příchozích přímo v místě jejich pobytu před odchodem za hranice. Např. při prověřování příslušníků jednoho z transportů z Polska do Francie byly zjištěny nesrovnalosti u Slováka Matyasowského. Proto z příkazu plk. Františka Moravce jeden z důvěrníků na Slovensku zmíněného prověřoval a zjistil, že byl před svým odchodem do Polska v písemném spojení se slovenskými vládními politiky Vojtechem Tukou a Ferdinandem Ďurčanským. Pro podezření z vyzvědačství byly pak na Matyasowského upozorněny francouzské bezpečnostní úřady.³¹

Již z Polska začal Přeučil plnit své poslání a poslal na smlouvanou krycí adresu B. Smetany do Prahy první zprávu. Ačkoliv po válce tvrdil, že to

²⁹ VÚA-VHA Praha, f. VV-2, inv. č. 3/14/3.

³⁰ V tomto směru je jednou z nejúplnějších výpovědí Oskara Konečného, který odešel do Polska 2. června 1939. Tamtéž, f. SDASR (Sbírka dokumentů Armády Slovenské republiky), inv. č. 38/1/6, výpověď O. Konečného.

³¹ Tamtéž, f. 37, sign. 144-2, zpráva plk. F. Moravce o Matyasowském. Podle údajů z evidence polského legionu šlo zřejmě o kpt. pěch. Aladara Matyášovského, který údajně již v Polsku uvedl nesprávné údaje o své vojenské hodnosti (tamtéž, PL, sign. 3/1).